Piękno

Barbara M. J. Kukulska

Korespondencja z Johannesburga (Republika Południowej Afryki)

Afrykańska przyroda, fot. B. Kukulska

Wsłuchana

w brzmienie szelestu liści,

Zastygłam

w podziwie nad pięknem natury.

Zanurzyłam

w bezkresie mej duszy.

Zachwycona,

bez tchu, oniemiałam.

Dotknęłam światła.

Miłość wypełniła mnie,

uniosła ponad drzewa.

Piękno jest wokół nas, należy jednak je dostrzec.

Zastanawiam się jak inni określają piękno?

Pojęcie piękna należy do podstawowych wartości, jakie zdefiniowała filozofia u samych swoich początków.

Piękno (grec. *kalós*, łac. *pulchritudo, pulchrum*) – analogicznie (*zbieżna, podobna*) pojęta właściwość rzeczywistości, ludzkich wytworów, w tym sztuki, a także ludzkiego sposobu postępowania, wyrażana w tradycji kultury zachodniej pod postacią harmonii, doskonałości lub blasku, które jako oglądane i dla oglądania budzą upodobanie.

Współcześnie piękno najczęściej wiązane jest ze sztuką, z poznaniem zmysłowym i uczuciami.

Afrykańska przyroda, fot. B. Kukulska.

Refleksja starożytnych Greków nad pięknem nie wysuwała na plan pierwszy wytworów sztuki, lecz rzeczywistość (kosmos) i moralność.

W rozumieniu Platona piękno tworzyło wraz z prawdą i dobrem słynną triadę, wyznaczającą sam szczyt wszelkich wartości w świecie wiecznych idei.

Natomiast w sferze ziemskich zjawisk, postrzeganych zmysłami piękno znalazło wyraz w pitagorejskiej tzw. wielkiej teorii. Zakładała ona, że piękno polega na należytych proporcjach wyrażalnych w liczbach, matematycznie. Z tych proporcji wywodzi się zarówno harmonia dźwięków w muzyce, jak symetria w rzeźbie i architekturze. Klasyczne piękno podług wielkiej teorii miało zatem charakter racjonalny i normatywny zarazem.

Na przestrzeni wieków zakwestionowane zostało tradycyjne antyczne pojęcie harmonii jako istoty piękna.

W obecnych czasach dysharmonia, brzydota uznawana jest za artyzm, ale natura nie zmieniła swych barw i zachwyca swoją harmonią.

Afrykańska przyroda w obiektywie Barbary M. J.

Kukulskiej

